SPORTUL magazin

SÎNTĂMĂRIA VÎNĂTOREASCĂ

Dacă toate Măriile de pe la noi își așteaptă cu nerăbdare „onomastica", apoi mai abitir decît toate așteaptă vînătorii să vină Sîntămăria. Atunci e 15 august, atunci „se deschide" vînătoarea la prepelițe, la rațe și giște sălbatice... Atunci și după aceea, pe aripile vîntului rece din nord, vin, în valuri succesive, zi și noapte, milioane de păsări călătoare. Începe marele pasaj de toamnă. Incep marile vînători de pasaj! Zburătoare de tot felul se scurg peste țara noastră, spre miazăzi. Dar poposesc o vreme și la noi, adăugîndu-se celor care au rămas încă din primăvară să scoată pui și să-i crească pe plaiurile noastre. Popasul lor e mai scurt sau mai lung, după specie și în funcție de condițiile meteorologice.

Evenimentul în perspectivă a generat îndelungi și febrile pregătiri din partea vînătorilor: milioane de cartușe cu alice au ieșit din magazinele de specialitate, mii de prieteni au fost restabilite (între cei cu ciini de vînătoare și cei fără, între cei „cu mașină" și cei fără, între „rățarii" consacrați și cei care nu împușcă niciodată nimic etc.), au fost curățite, șterse, lustruite armele de vînătoare, a fost revizuit echipamentul, au fost făcute planuri peste planuri și pronosticuri peste pronosticuri...

Vine 15 august!

★

In zori de zi, vînătorul solitar pășește rar prin lucerniera înrourată. Picioarele-i sînt ude pînă la genunchi. Dar lui nici că-i pasă! Urmărește atent cum țese lucerna ca o suveică bunul lui prieten Lord, cîinele. Iată! Lord a încremenit! Cu o labă ridicată, cu coada întinsă și țeapănă. Dacă nu i-ar fremăta nările ai zice că-i o admirabilă operă executată în marmură. Dar nările îl trădează.

— Pil! ordonă vînătorul. Și cîinele țîșnește înainte, prepelița saltă dolofană în zbor greoi și drept. O urmărește cîntecul puștii, iar pasărea își curmă zborul și cade bufnind, sau se duce sănătoasă. In primul caz, Lord o aportează cuminte, o depune la picioarele vînătorului și-l privește pe acesta cu mulțumire și admirație; în al doilea caz, cîinele caută în zadar pasărea și se înapoiază, iar vînătorul evită privirea cîinelui...

Imaginile acestea sînt din anul trecut. Dar, iar vine 15 august!

★

Barca lunecă silențios pe oglinda apei și mărunțește aurul pe care-l așternuse pe baltă soarele apunînd. S-a oprit într-un pîlc de stuf. Și, în vreme ce scrutează cele patru zări, ei afurisește în șoaptă cele mai nesuferite ființe de pe fața pămîntului — țînțarii. Îl înțeapă peste tot: pe frunte, pe obraji, pe nas, pe gît și în rest, chiar prin cămașă! Îi zumzăie în urechi și-i joacă în fața ochilor. Nu mai știe ce-i: rață la 30 m în față sau țînțar la 10 cm?!

Dar, la primul șuier metalic de aripi de rață (în zbor lansat pînă la 120 km/h!) epoleză fulgerător și trage în aceeași clipă. Rața a căzut, bufnind sur! pe apă. De aici încolo nici un țînțar, cît ar fi ei de mare, nu-i mai stinghерește pînda și mișcările! Alt șuier metalic, altă epolare și pușca bubuie de două ori, rapid. Cad două rațe. Rar și frumos dubleu la rațe. Dar bucuria lui e umbrită de lipsa unui martor. Cine-i va crede că a fost chiar așa? Dar se bucură apoi de lipsa unui martor, cînd el trage foc după foc și nu mai cade nici o rață...

S-a întunecat de-a binelea. Vînătorul a revenit la mal. E ud și plin de noroi din cap pînă-n picioare, dar nu-i pasă. Că dacă i-ar păsa, ar scurta ei drumul către casă. Dar nu. Dimpotrivă! Cu cît e-s mai multe rațele la ciorchinar, cu atît sînt mai multe străzile ori uliței pe care trebuie să cotească vînătorul pînă acasă!

Acestea s-au întîmplat în august trecut. Dar iată că vine din nou 15 august!...

Ilie CARCIU

După o fructuoasă partidă de vînătoare la giște și rațe sălbatice

Convorbiri cu domnul Gore

O CONCLUZIE CARE SE IMPUNE DE LA SINE

— Au trecut zilele, au trecut săptămînile, va trece curînd luna — zic eu amărît — dar îmi este cu neputință să uit că la ultimele campionate internaționale de atletism (Poiana Brașov) echipa noastră, adică (subliniez împreună cu toți consternații) gazdele, s-a înfățișat într-atita de pipernicit la alergările de fond, încît n-a izbutit să prezinte nici măcar un singur concurent la 10 000 m.

— Da, da, face dl. Gore, iată, într-adevăr, o problemă de fond a atletismului nostru.

PERSPECTIVE FRUMOASE

— Se pare că Andrei, portarul de rezervă al Rapidului, vrea să se transfere într-altă parte.

— De ce? — se miră dl. Gore.

— Pentru că în ultima vreme a jucat foarte puțin. Dacă nu chiar prea puțin. Informația am recepțat-o dintr-o declarație a lui Valentin Stănescu, antrenorul echipei. „Andrei — spunea el — vrea să plece pentru că n-a jucat decît 245 de minute, cît a fost suspendat Răducanu" (adică — precizăm noi — portarul titular, din pricina cîtorva scandaluri pe teren).

— Am impresia că Andrei e pe cale a săvîrși o greșeală, comentează dl. Gore. Tocmai acum să plece? Tocmai acum? Spune-i te rog, din parte-mi, dacă-l vezi, să nu care cumva să facă pasul acesta. Dimpotrivă: să se antreneze crîncen, să țină regim sever, să-și păstreze forma zi și noapte. Pentru că, ținînd seama de violența mereu în creștere pe stadioane și de suspendările lesne previzibile (eu pronostichez, pe baza calculului probabilităților, un spor de 38,5 la sută de jucători suspendați în campionatul 1968—1969 în comparație cu 1967—1968) băiatul are perspective să joace în toamnă circa 850—900 minute de fotbal...*).

VOCAȚIE ETERNĂ

— Așadar, organizatorii Olimpiadei din Mexic au admis, pentru prima oară în istoria jocurilor, ca fetele să poată participa la probele de tir. Ce părere ai, domnule Gore, despre această măsură?

— O părere excelentă — răspunde gazda, călătorind două secunde în tinerețea lui dintîi. Excelentă... Mă și surprinde, de altminteri, faptul că decizia a fost adoptată cu asemenea întîrziere. Pentru că — e doar știut de toată lumea — femeile își ating ținta indeobște cu incomparabil mai mare precizie decît bărbații.

p. conf.
Al. MIRODAN

*) Convorbirea relatată mai sus a avut loc acum cîteva zile, luni sau marți, dacă-mi amintesc cu precizie.

Tîrziu... Deoarece, încercînd să transmit persoanei în cauză mesajul d-lui Gore, am aflat că portarul rapidist săvîrșise între timp pasul rîvnit, mutîndu-se la Steaua.

VOLEIUL — PE PRIMUL LOC, CA DURATĂ, LA J.O.

Știind că festivitatea deschiderii J.O. va avea loc la 12 octombrie, iar închiderea la 27 octombrie, se poate lesne socoti cîte zile vor dura competițiile olimpice de la Ciudad de Mexico. Mai dificil a fost să se stabilească durata în ore a întrecerilor. Pentru satisfacerea acestei curiozități a fost solicitat ajutorul calculatoarelor electronice. Și, iată răspunsul acestora. In total, competițiile olimpice vor acoperi un timp de 1251 de ore și 55 minute! Din acestea, „partea leului" aparține voleiului, ale cărui meciuri vor ocupa 146 ore din program. Dacă nu mai mult! Atletismul va dura 58 ore, iar înotul 82 ore și 10 minute. Cea mai scurtă desfășurare — 19 ore — o vor avea probele de canotaj.

Duminicile unui nesportiv

Al. C.

Cu aceste inițiale își semnează cronicile sportive confratele meu Alexandru Căpraru în **Tribuna**. Revista clujeană e un organ de cultură, de artă și literatură, nu numai fiindcă scrie așa pe frontispiciul ei, ci și fiindcă articolele pe care le publică sînt scrise cu ardoarea unor oameni de condei ce se mistuie pe rugul indeletnicirilor spirituale. Cu noroc schimbător, firește, dar cu aceeași onestă încredere în ceea ce săvîrșesc. Am scris și eu în coloanele ei, despre muzică și literatură, ani în șir, astfel că-i știu pe toți redactorii și pe mulți dintre colaboratorii permanenți sau ocazionali ai publicației. Cînd s-a hotărît înființarea unei rubrici de sport, nimeni n-a socotit că ar fi o scădere, vezi Doamne, a prestigiului înfăbișat al culturii. Dimpotrivă: au fost toți de părerea că se săvîrșește un autentic act de cultură. Mai ales că rubrica îi fusese încredințată unui om de cultură.

Om de cultură, fără nimic din vagul cu care atributul s-a încărcat — și nu numai din vina celor cărora li se cuvenea! — așa e Alexandru Căpraru. Îl urmăresc de mult, adică de peste două decenii, de cînd scria versuri frumoase pe băncile liceului. Mi le citea, și-mi plăceau pentru melancolia lor visătoare, pentru metafora lor inedită, pentru inteligența care nu înceta să scapere într-însele nici cînd le copleșea borangicul nostalgiei. Odată i le-am dus lui Lucian Blaga, și poetul a avut cuvinte de prețuire sinceră pentru acest tumultuos poet tînăr.

Fiindcă Alexandru Căpraru e poet. Cele două volume de versuri ale sale s-au bucurat de interesul și aprecierea nu numai ale criticilor, ci și ale cititorilor de poezie — ceea ce e, oricum, mai greu. Notele, articolele, cronicile literare, studiile sale, dintre care numai o foarte mică parte sînt strînse în volum, le urmăresc mulți, cu satisfacția de a descoperi în ele un spirit viu, avid de frumos, convins de rostul important al literaturii în preocupările contemporane. Cu toate acestea, nu l-a speriat gîndul că o rubrică sportivă îl va îndepărta cumva de cultură. Ba chiar a mărturisit că ea îi sporește și multiplică relațiile cu cultura. Pentru că Alexandru Căpraru judecă sportul așa cum este el în realitate: un aspect al culturii omului zilelor noastre. Ajunge să-i citești o cronică, spre a-ți da seama că el analizează, cîntărește, trage concluziile cu maximă seriozitate din competițiile la ordinea zilei, critică și apreciază cu egală obiectivitate, convins că sportul — oricare ar fi el — îmbogățește viața, îi împrumută mai multă sprinteneală, mai multă vigoare, mai multă culoare.

Dacă m-am oprit în această duminică la Al. C., n-am făcut-o numai fiindcă îmi place condeiul său viu, ci și fiindcă doream să întreb: în timp ce **poetul** Căpraru scrie despre **sport**, ați dintre sportivii noștri i-au citit versurile?

Nu s-ăude?

George SBARCEA

EXEMPLU DE PERSEVERENȚĂ

Deși reușise să parcurgă 110 metri garduri în 13,9 secunde, rezultat de valoare internațională, atletul sovietic Viaceslav Skomorokov s-a văzut nevoit să renunțe la această probă. Motivul? „Cel de-al 11-lea obstacol", cum au denumit ziariștii boala de care suferă Viaceslav: surditatea. Într-o probă atît de scurtă, startul rapid este decisiv, iar Skomorokov nu poate beneficia de acest atu. Nevrînd însă să abandoneze definitiv atletismul, el a început să se antreneze pentru 400 metri garduri, realizînd în scurtă vreme 50,1 secunde. Cu această performanță, Viaceslav Skomorokov și-a asigurat calificarea pentru J.O. din Mexic, avînd șanse să se numere printre finaliști.

Un român medaliat la C.M. de lansetă

Știați că se poate cîștiga medalii la o competiție a pescarilor sportivi, fără să prinzi vreun pește? Da, și anume la întrecerile de lansetă, unde concurenții își măsoară dibăcia nu pe malul apelor, prinzînd pești cît mai mulți și cît mai mari, ci pe stadioane în aruncarea, la distanță și precizie, a greutății (o sferă de metal de cîteva grame, la capătul firului de nylon) și a muștei (muscă artificială, cu care se pescuiesc unele specii de pești răpitori).

La o asemenea competiție de lansetă, a VIII-a ediție a campionatelor mondiale, pescarul sportiv român, **Svetozar Latco** (Filiala A.G.V.P.S. Arad), a cucerit o medalie de argint la una din cele mai dificile probe: greutate — precizie (7,5 gr). Performanța undițarului arădean este deosebit de valoroasă, fiind vorba de prima medalie de argint cucerită de un pescar sportiv din țara noastră la „mondialele" de lansetă.

Printre medaliatele ediției din 1968 a C. M. de lansetă, care s-a desfășurat în zilele de 1—5 august la Güstrow (R.D. Germană), se numără echipele: **Ungariei (aur), R. D. Germane (argint), Bulgariei (bronz) la hexatlon; Gyorgy Varga (Ungaria) — aur — individual la hexatlon; P. Francke (R.D.G.) — aur la proba de muscă — precizie (100 p): Fr. Schrecke (Elveția) 2 medalii de aur — la greutate — precizie cu 100 p** (la aceeași probă **S. Latco**, din echipa României, argint cu 98 p) și muscă — distanță (62,86 m). Amintim că dintre concurenții noștri cea mai lungă aruncare a avut-o clujeanul V. Porjod — 48,15 m.

Pe canalul Szymonski de lîngă Gizycko, în regiunea lacurilor Mazuriene (Polonia), a avut loc, nu de mult, un concurs internațional de pescuit la care au luat parte 27 de maeștri ai undiței din Bulgaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, Iugoslavia, R.S.S. Lituaniană, Polonia, România și Ungaria. Primul s-a clasat un reprezentant al țării gazdă, Alfred Samet din Gdansk. Iată-l în fotografie pe reprezentantul țării noastre, Alexandru Vegh, la locul de concurs.

PE MELEAGURILE NATALE

Îl vedeți? — ne spune fostul pugilist Mihail Fulea — *acesta-i Gheorghe Covaci, boxerul care lovea scurt, dur și repetat, în avalanșă. Cu el am plecat spre Franța, cu boccelele noastre de flăcăi ce luam viața pieptiș, — o, e mult de atunci, o viață. Era prin anul 1931...*

Covaci a rămas printre francezi, întemeindu-și acolo o familie; profesional, stilul, curajul și forța loviturilor sale i-au deschis un drum în ringul francez din deceniul al patrulea. Eu am renunțat la mirajul francez; la București, în Griviței, mă aștepta Floricel, care mi-a devenit cel mai apropiat îndrumător în box și cea mai devotată tovarășă în viață.

Acum, după 37 de ani, iată-l pe Covaci din nou printre ai săi — acolo de unde a plecat, în patria natală.

— *Drumul meu în box — și prin el în viață, aș putea adăuga* — ne spune Covaci, *începe în anul 1925, într-o încăpere din Fundătura Gherase nr. 5, undeva prin Banu Manta, unde era improvizată o sală de box la care l-am cunoscut pe maestrul Umberto Lancea. M-a pus în fața unui tînăr de seama și dimensiunile mele, ne-a încredințat două perechi de mănuși de box și ne-a dat o singură dispoziție: „acum, să vă bateți, așa după cum știe fiecare dintre voi, timp de un sfert de oră".*

S-a retras într-un colț și și-a strunit cronometrul.

După un sfert de oră, mi-a spus: „Tu poți deveni boxer, ai aptitudini; dar trebuie să urci o mie de trepte pînă la cer. Și, să știi că nu e vorba de trepte înălțate de alții, ci așezate și făurite de tine însuți. Și, cînd vei ajunge la penultima treaptă, ține bine minte ce-ți spun acum: dacă nu muncești în fiecare zi, dacă nu ești prudent ca o panteră ce-și apără puii, dar în același timp cutezător pînă la vitejie, te prăvălești de-acolo, de sus, împreună cu treptele, nouă sute nouăzeci și nouă, și a doua zi, dacă iubești cu adevărat boxul și crezi în el, începi iar să făurești trepte, le așezi și încerci să le urci. Dar nu dintr-o dată, ci așa, una cîte una, și, firește, muncind în fiecare zi, căci boxul nu-i sport de duminică. Acesta-i boxul... te prinzi să încerci să devii boxer?"

— *Mă voi strădui, maestre...*

Și astfel, iată-mă, cu un palmares de 112 meciuri (din care n-am pierdut nici unul prin k.o.), evoluînd în mai toate capitalele europene și chiar în Africa.

— Din tot ce a dat boxul românesc ringului mondial, pe cine-l socotiți drept cel mai bun produs?

— *Incontestabil că pe Toma Aurel. În ceea ce îl privește pe Lucian Popescu, acesta are meritul de a fi făcut să se vorbească despre România, într-un timp cînd privirile lumii sportive nu ajunseseră încă să străpungă depărtările geografice, pînă la noi.*

— Ce părere aveți despre boxul mondial, la ora actuală?

— *Socot că e în declin față de cel din trecut, din anii mei. Cred că goana după crearea unor idoli de conjunctură, care să determine atragerea maselor de spectatori-plătitori, este marea racilă care viciază calitatea boxului.*

— Cum e privit boxul în Franța, în contextul mișcării sportive generale?

— *La justa lui semnificație. Boxul, pe lîngă că dezvoltă reflexele, spiritul de luptă și, firește, cel de apărare — căci esențialul e să dai cît mai multi și să te aperi, să nu primești — contribuie la formarea unui om curajos, hotărît, încrezător în forțele sale.*

— Ce-ați vrea să ne spuneți, în încheiere, ce îndemn ați adresa tineretului nostru sportiv, mai ales boxerilor?

— *Să fie demni de condițiile pe care țara românească le-a creat mișcării sportive și să lupte ca tricolorul român să fie respectat pe stadioanele lumii, astfel după cum e prețuit în știință, în artă, în industrie și în economie.*

Nu uit de unde am plecat — știți, eu trăiesc la Paris, unde muncesc ca pilot-recepționer la uzina de automobile Panhard, astfel că ființa mea e acolo, sub cerul Franței, dar inima mea bate la București, cugetul meu e românesc. Nu sînt eu oare Gheorghe Covaci, fiul potcovarului din Basarab, fost de multe ori campionul de box al României?

...Și mîna vînjoasă a pugilistului stîlcește, cu o mișcare stîngace, ce s-a vrut totuși neobservată, o lacrimă care se furișa dintre genele protejate de arcada bătătorită de pumni...

V. FIROIU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NICU ȘCARLAT, IAȘI. Parodiile — mai ales după Topîrceanu — nu sînt o treabă ușoară.

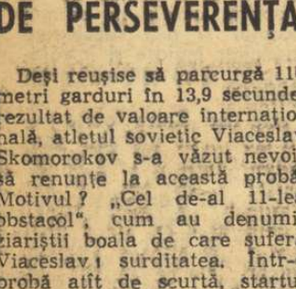

V-ați asumat o sarcină care, evident, vă depășește. Cît privește termenul fixat de dv. pentru apariția poeziei — 11 august — ei, firește, nici nu se mai pune. Și nu este necesar un alt termen, ci o altă poezie!

ILIE PĂDUREANU, HUNEDOARA. Cea mai bună performanță a Steagului roșu în campionat? În nici un caz cea din sezonul trecut! Lăsînd la o parte glumele amărui, să vă dau răspunsul: în ediția 1959—1960: locul 2! În această ediție a campionatului, stegarii n-au cunoscut înfrîngerea timp de 15 etape! Abia în al 16-lea meci au pierdut la mare luptă, cu 2—1, la București, în fața echipei C.C.A. Unde sînt zăpezile de altădată?...

TH. MICALACEANU, GIULVAZ. Înclin să vă dau dreptate. Vagonul nu prea se „trage" din AMEFA. Echipa are o dată de naștere mai apropiată, arborele ei genealogic pornind de la Astra-vagoane. În schimb, cei de la Petrolul, începînd să... numere din 1952, cînd echipa s-a mutat la Ploiești, au șters cu buretele întreaga istorie a acestei formații, ignorînd în felul acesta și titlul de campioană a țării cucerit în ediția 1929—1930 de un strămoș al ei: Juventus.

IOSIF DETTICH, DETA. „Aș avea o mică rugăminte: trimiteți-mi toate grupele preliminarii ale C.M. de fotbal din 1966 și toate rezultatele înregistrate. De asemenea, și grupele preliminarii pentru C.M. din 1970 și meciurile jucate pînă în prezent în aceste grupe. V-ași rămîne foarte îndatorat". Cred și eu! Dar ce fel de statistician sînteți, dacă îmi cereți mie un sac de date? Vă rog să nu vă supărați, dar timpul nu-mi permite să rezolv astfel de cereri. Doar în cazul cînd mi-aș lua un concediu fără plată de la ziar!

GEORGE CAZACU, BUCUREȘTI. Cu Farul este aceeași poveste ca și cu Vagonul și Petrolul. Echipa constănțeană și-a sărbătorit, recent, 10 ani de existență. Dar să nu existe nici o legătură de rudenie între Farul și... Locomotiva Constanța, care în 1955 juca în divizia A? Echipele noastre nu stau prea bine cu istoria. Cu fotbalul cu atît mai puțin!

I. VALMER, BUCUREȘTI. L-ați remarcat pe tînărul polcist Adrian Nastasiu. Să știți că nu numai dv. Puștiul — îmi permit să-i spun așa, la cei 17 ani pe care îi are — a și fost selecționat, de altfel, în lotul național de juniori. De pe acum, el se arată a fi un specialist al loviturilor de la 4 metri. Mi-e teamă însă să nu-și piardă specialitatea, în clipa cînd va deveni senior! Cu cellalți, așa s-a întîmplat. M-ați întrebat unde joacă: la Dinamo București.

ARISTIDE TROCA, GIURGIU. Palmaresul întîlnirilor din campionat, dintre Rapid și Petrolul,

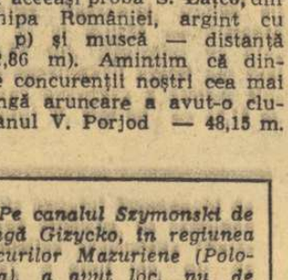

este favorabil feroviarilor, învingători în 13 din cele 32 de meciuri susținute pînă acum. Și Petrolul a obținut destule victorii — 9 — celelalte 10 întîlniri terminîndu-se la egalitate. În returul campionatului 1962—63, Rapid a învins pe Petrolul cu 6—1. Două luni mai tîrziu începea un nou campionat și, tot la București, pe „23 August", Rapid pierdea cu 6—0 în fața Petrolului! Alte amănunte: Rapid a jucat de două ori în „B" (1952 și 1955), iar Petrolul o singură dată: în 1953.

Ilustrații: N. CLAUDIU

Vi le oferă I.D.F. București prin unitățile sale